

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 10 lutego 1969 r.

w sprawie prowadzenia rzemiosła kominarskiego.

Na podstawie art. 9 ust. 2 i art. 41 ust. 1 prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Uprawnienia do samoistnego wykonywania usług w zakresie rzemiosła „kominarstwo”, zwanych dalej „usługami kominarskimi”, mogą uzyskać jedynie spółdzielnie pracy kominarzy, zwane dalej „osobami prawnymi”, oraz rzemieślnicy-kominarze, zwani dalej „osobami fizycznymi”.

2. Przez samoistne wykonywanie usług kominarskich rozumie się wykonywanie tych usług we własnym imieniu oraz na własny rachunek i ryzyko.

§ 2. 1. Dokumentem uprawniającym do samoistnego wykonywania usług kominarskich jest:

- 1) dla osób prawnych — koncesja wydana na podstawie przepisów prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami), zwanego dalej „prawem przemysłowym”;
- 2) dla osób fizycznych — zezwolenie wydane na podstawie przepisów ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o zezwoleniach na wykonywanie przemysłu, rzemiosła, handlu i niektórych usług przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 224, z 1960 r. Nr 52, poz. 303 i z 1963 r. Nr 22, poz. 113).

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o uprawnieniach, należy przez to rozumieć koncesję lub zezwolenie.

§ 3. 1. Uprawnienia udzielane są na prowadzenie usług kominarskich w okręgach, o których mowa w § 6 ust. 1.

2. Na wykonywanie usług kominarskich w jednym okręgu może być wydane tylko jedno uprawnienie.

§ 4. 1. Za dowód umiejętności zawodowej w zakresie usług kominarskich uważa się dyplom mistrza.

2. Organ do spraw przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej może w uzasadnionych wypadkach uznać za dowód umiejętności zawodowej świadectwo czeladnicze lub świadectwo stwierdzające posiadanie tytułu robotnika wykwalifikowanego w połączeniu ze świadectwem trzyletniej pracy w charakterze czeladnika lub robotnika wykwalifikowanego w zawodzie kominarskim.

3. Czeladnik lub robotnik wykwalifikowany, który po dniu wejścia w życie rozporządzenia uzyskał prawo wykonywania usług kominarskich samoistnie (§ 2 ust. 1 pkt 2)

lub został wyznaczony jako zastępca osoby prawnej (§ 2 ust. 1 pkt 1), obowiązany jest złożyć egzamin mistrzowski w okresie dwu lat od dnia rozpoczęcia samoistnego wykonywania usług lub od dnia podjęcia pracy. Warunek ten powinien być umieszczony w treści dokumentu uprawnienia.

4. Uczniowie i pomocnicy kominarscy mogą wykonywać usługi kominarskie tylko pod bezpośrednim nadzorem mistrza, czeladnika lub robotnika wykwalifikowanego.

§ 5. 1. W skład zarządu osoby prawnej ubiegającej się o koncesję powinny wchodzić co najmniej dwie osoby posiadające dowód umiejętności zawodowej, określonej w § 4 ust. 1 lub 2.

2. Osoby prawne obowiązane są ustanowić na każdy przydzielony im w uprawnieniu okręg kominarski zastępcę (art. 5 ust. 2 prawa przemysłowego), posiadającego dowód umiejętności zawodowej określony w § 4 ust. 1 lub 2. Nazwisko aktualnego zastępcy powinno być wymienione w dokumencie uprawnienia.

§ 6. 1. Podziału oraz zmian podziału województwa (miasta wyłączonego z województwa) na okręgi kominarskie dokonuje organ do spraw przemysłu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) po zasięgnięciu opinii zainteresowanych prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych, powiatowych komend straży pożarnych, wojewódzkiego związku spółdzielni pracy oraz izby rzemieślniczej. Granice okręgów powinny pokrywać się z granicami jednostek administracyjnych.

2. Zwiększenie ilości obiektów podlegających obsłudze lub zmiana charakteru zabudowy może stanowić podstawę nowego podziału danego obszaru na okręgi.

3. Po zarządzeniu zmian podziału określonego obszaru na okręgi kominarskie organ do spraw przemysłu, o którym mowa w § 11 ust. 1, wymieni dokumenty uprawnień wydanych na te okręgi, których granice uległy zmianom.

§ 7. 1. Obszar i granice poszczególnych okręgów powinny być tak ustalone, aby osoby prawne albo osoby fizyczne posiadające uprawnienia do samoistnego świadczenia usług kominarskich mogły należycie je wykonywać. Jako kryterium ustalenia wielkości okręgu należy przyjąć ilość przewodów kominowych, które jeden wykwalifikowany pra-

cownik kominarski przy współudziale pomocnika kominarskiego może wyczyścić w okresie miesiąca, przestrzegając wymagań należytego bezpieczeństwa przeciwpożarowego i osobistego.

2. Przy wyznaczaniu wielkości okręgów właściwy organ (§ 6 ust. 1) powinien brać pod uwagę, aby usługi typowe (§ 10 ust. 1 pkt 1) zapewniały posiadaczowi uprawnienia odpowiednie dochody, a jego pracownikom — dostateczne środki utrzymania.

3. Osoba fizyczna może uzyskać zezwolenie tylko na jeden okręg kominarski.

§ 8. 1. Organ do spraw przemysłu przydzieli wojewódzkiej radzie narodowej (radzie narodowej miasta wyłączonego z województwa) na wniosek dużych przedsiębiorstw przemysłowych lub jednostek służących obronie kraju, po zasięgnięciu opinii przydzieli właściwej powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej oraz po porozumieniu z wojewódzką komendą straży pożarnej, może wyłączyć z obszaru okręgu kominarskiego obiekty lub tereny będące w użytkowaniu wymienionych przedsiębiorstw (jednostek).

2. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, może być zarządzone, jeżeli przedsiębiorstwo lub jednostka organizuje we własnym zakresie wykonywanie robót kominarskich przez osoby posiadające kwalifikacje mistrza, czeladnika lub robotnika wykwalifikowanego.

3. W decyzji o wyłączeniu (ust. 2) należy wymienić obiekty wyłączone lub określić teren, na którym się one znajdują.

§ 9. Osoba fizyczna ma obowiązek zatrudnić jednego pracownika wykwalifikowanego (posiadającego dyplom mistrzowski bądź świadectwo czeladnicze lub tytuł robotnika wykwalifikowanego) albo jednego pomocnika kominarskiego. Stan zatrudnienia u osoby fizycznej nie może przekraczać trzech pracowników najemnych, nie licząc uczniów.

§ 10. 1. Do usług kominarskich wykonywanych na zasadzie wyłączności (§ 3 ust. 2), z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z § 8 ust. 1, zalicza się:

- 1) typowe usługi polegające obowiązkowemu wykonaniu bez zlecenia posiadacza obiektu:
 - a) czyszczenie przewodów kominowych, dymowych, spalinowych i gazowych,
 - b) czyszczenie kanałów łączących paleniska z przewodami kominowymi, kanałów przebiegowych i nasad kominowych,
 - c) badanie stanu przewodów kominowych, kanałów oraz połączeń paleniskowych w budynkach nowo wznoszonych, przebudowywanych i po kapitalnych remontach — przed oddaniem ich do użytku,
 - d) wypalanie sadzy w przewodach kominowych,
 - e) inne usługi uznane za obowiązkowe na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) typowe usługi wykonywane na zlecenie posiadacza obiektu:
 - a) czyszczenie kominów wolno stojących,
 - b) czyszczenie wędzarni i ich wylepienie,
 - c) odgruzowywanie przewodów,
 - d) wyszukiwanie przerw w ścianach przewodów kominowych i sprawdzanie połączeń paleniskowych w budynkach już użytkowanych,
 - e) badanie przyczyn wadliwego działania przewodów kominowych i kanałów,
 - f) wydawanie — na podstawie przeprowadzonej kontroli przewodów kominowych — opinii dotyczących podłączenia palenisk.

2. Osoby prawne i fizyczne mogą bez obowiązku uzyskania odrębnych uprawnień wykonywać dodatkowo, również poza przydzielonym okręgiem, następujące czynności:

- 1) czyszczenie wszelkiego rodzaju palenisk i urządzeń ogrzewczych oraz pieców i rur,
- 2) czyszczenie kotłów niskoprężnych i wysokoprężnych oraz kanałów od nich,
- 3) drobne naprawy zduńskie i murarskie urządzeń grzewczych.

3. Czynności wymienione w ust. 2, stanowiące usługi w zakresie konserwacji lub naprawy urządzeń energetycznych, ustalone w rozporządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób wykonujących usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych (Dz. U. Nr 38, poz. 239), mogą być wykonywane wyłącznie przez osoby, które spełniają warunki określone tym rozporządzeniem.

§ 11. 1. Organem właściwym do udzielania uprawnień jest organ do spraw przemysłu przydzieli powiatowej (miejscowej, dzielnicowej) rady narodowej właściwej ze względu na położenie okręgu.

2. W dokumencie uprawnienia należy dokładnie określić granice przydzielonego okręgu oraz zamieścić adres punktu przyjmowania zamówień i reklamacji.

§ 12. 1. Przy udzielaniu uprawnień pierwszeństwo mają osoby prawne.

2. Jeżeli o udzielenie uprawnień ubiegają się tylko osoby fizyczne, organ określony w § 11 ust. 1 uwzględni w pierwszej kolejności wnioski osób posiadających dyplom mistrza w razie równych kwalifikacji i równego okresu pracy w zawodzie decyduje pieczęństwo wpisu na listę osób ubiegających się o uzyskanie zezwolenia, ze szczególnym uwzględnieniem wieloletnich pełnomocników, o których mowa w art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. wymienionej w § 2 ust. 1 pkt 2.

3. Listę (ust. 2) prowadzi organ, o którym mowa w § 11 ust. 1. Ubiegający się może być wpisany tylko na jedną listę zgodnie z miejscem stałego zamieszkania. Ograniczenia tego nie stosuje się w miastach wyłączonych z województw.

§ 13. O zaniechaniu wykonywania usług kominarskich osoba prawna lub fizyczna obowiązana jest bezwzględnie zawiadomić organ, który wydał uprawnienie, oraz zwrócić mu dokument uprawnienia. W razie niedopełnienia tego obowiązku organ zastosuje środki przewidziane w art. 113 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151).

§ 14. 1. W razie stwierdzenia, że posiadacz uprawnienia nie wykonuje usług zgodnie z obowiązującymi przepisami, organ określony w § 11 ust. 1 — po zasięgnięciu opinii właściwej komendy straży pożarnej — nakazuje posiadaczowi uprawnienia usunięcie w określonym terminie uchybień.

2. W razie nieusunięcia uchybień w wyznaczonym terminie lub powtarzania się uchybień organ określony w § 11 ust. 1, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego związku spółdzielni pracy albo Izby Rzemieślniczej, zażąda zmiany zastępcy osoby prawnej, orzeknie o wymianie okręgu albo wystąpi do organu, o którym mowa w § 6 ust. 1, z wnioskiem o zmniejszenie okręgu.

§ 15. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Przemysłu Drobkiego i Rzemiosła z dnia 5 maja 1958 r. w sprawie prowadzenia rzemiosła kominarskiego i określenia umiejętności zawodowej do jego wykonywania (Dz. U. Nr 28, poz. 119).

2. W razie gdy obowiązujące przepisy odsyłają do rozporządzenia wymienionego w ust. 1, należy przez to rozumieć przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 1 miesiąca od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:

W. Lechowicz